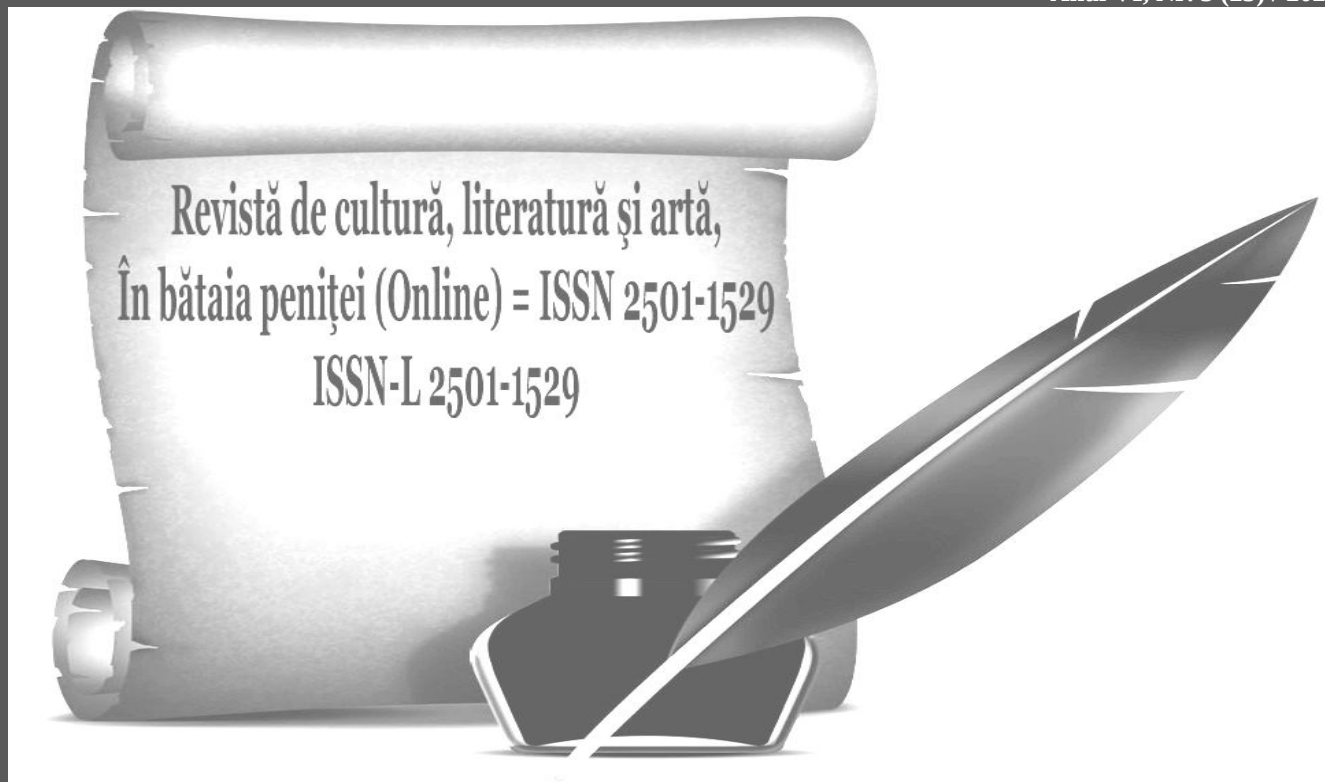

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021 / (Lunile: iulie – august – septembrie-octombrie)

Doru Dinu Glăvan, președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști, a plecat spre aștrii

Finalul lui octombrie a adus cu el multă tristețe în presa românească, dar și în sufletele celor iubitori de cuvânt, de cultură sau, ca să simplific într-un cuvânt tot ceea ce înseamnă cuvânt, artă, cultură, aş putea spune în sufletele celor iubitori de frumos.

Ziua de 31 octombrie 2021 a înveșmântat presa românească în doliu prin trecerea la cele veșnice, la vârsta de 75 de ani, a jurnalistului Doru Dinu Glăvan, președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

De la vârsta de 14 ani, Doru Dinu Glăvan, s-a dedicat cuvântului, presei, a fost mai apoi atât cronicar, cât și reporter sportiv. În 1995 a luat ființă Fundația Radio Caraș-Severin la inițiativa sa, iar în anul 1996, Radio România Reșița, având ca director pe Doru Dinu Glăvan, a primit statutul de post public local al Societății Române de Radioteleviziune. A fost președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști timp de trei mandate, reușind să obțină pentru asociația profesională de creație publicistică statutul de „Uniune de creație de utilitate publică”. A fost un om dedicat culturii, iubitor de cuvânt.

Toți cei care l-au cunoscut au sufletele cernite în aceste momente, pentru că un mare om ce a reușit să zâmbească fiecăruia, să-i dea un sfat bun, să-l ajute, uitându-se de multe ori pe sine pentru a fi de ajutor semenului său, a plecat din această lume.

Dumnezeu să-l odihnească în pace alături de sfinții Săi!

Ana-Cristina POPESCU

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 4 (24) / 2021 va apărea în luna DECEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul materialelor
publicate în revista „În bătaia penitei” aparține
strict autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

PROIECTE CULTURALE

Dumitru BUTOI

PROIECTE CULTURALE

„EMINESCU, UN VIS ÎN AȘTEPTARE”

Filiala UZPR „Valeriu Braniște” Timiș și Editura DDP-David Pres Print Timișoara, împreună cu Asociația Cultural Umanitară „Luceafărul de Vest” Timișoara, România, lansează în premieră în spațiul cultural-artistic românesc,

PROIECTUL cultural- concurs național „EMINESCU, UN VIS ÎN AȘTEPTARE”!

PROIECT PROMOVAT PE SITE U.Z.P. ROMÂNIA, președinte, Doru Dinu GLĂVAN

Secțiuni: poezie, proză, reportaj, eseu, interviu, teatru, poezie în grai, poezie religioasă, grafică etc. Text 4-5 pagini.

Epigrame un nr. de 4-5 cu tema, Pandemie și politică. Pot participa creatori de toate vârstele (adulți și elevi)! Lucrările vor fi trimise pe adresa de mail butoidumitru@hotmail.com.

După cum urmează: Poezie, 4-5 poeme din care cel puțin unul despre Eminescu. Lucrările trimise vor fi tehnoredactate pe calculator cu următoarele caracteristici: format pag. A4, font 12, spațiere la 1 rând, cu diacritice. Volum de debut poezie, proză, etc. 2 exemplare pe adresa asociației.

Participanții vor mai trimite un scurt C/V, date de identificare și contact, 1 foto JPG

Lucrările pot fi trimise până la data de 31-X-2021. Finalizarea, premii și prezentare antologia „EMINESCU, UN VIS ÎN AȘTEPTARE”, la 15 ianuarie 2022 de „Ziua Națională a Culturii Române” și a 172 de ani de la nașterea lui Eminescu.

OBIECTIVE PRINCIPALE

- Redescoperirea geniului eminescian în toate ipostazele vieții sale
- Omagierea personalității lui Eminescu
- Socializarea prin acțiunile întreprinse între iubitorii de cultură și artă
- Stimularea activităților și a spiritului de competiție în domeniul cultural-artistic referitor la instituții, organizații, asociații, cenacuri literare etc.

PROIECTUL are un caracter deschis de voluntariat la care se pot înscrie și alte instituții, participanți etc.

BENEFICIARI, elevi, adulți de orice profesie, comunitatea.

Toți concurenții vor fi înștiințați din timp pentru participare la festivitatea de premiere, prin email, mesaj, telefonic, ori mass-media, care va avea loc la Timișoara.

PREMIILE COMCURSULUI; Marele premiu, Premii speciale, premiul 1,2,3, mențiuni, Diplome de excelență și onoare.

Premiile vor consta în: Diplome, cărți, publicare în revista literară „Luceafărul de Vest” și bani în limita disponibilităților. Cele mai reprezentative creații vor fi tipărite într-o antologie cu titlul „EMINESCU, UN VIS ÎN AȘTEPTARE”!

Cei care vor susține acest proiect literar, sub orice formă (donații în bani, cărți, reviste etc) ca un semn de omagiu adus lui Eminescu, o pot face în contul și adresa de mai jos;

CIF 38280757 RO53RNCB0790156956170001 BCR Timișoara

PROIECTUL are un caracter deschis de voluntariat, la care se pot înscrie și alte instituții, organizații, participanți.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

ORGANIZATORI, Filiala UZPR „Valeriu Braniște” Timiș, președinte, conf.univ. dr. Ioan DAVID, Asociația „Luceafărul de Vest, str.Orșova, nr 25, sc.B,ap 1, Timișoara, președinte, Dumitru BUȚOI, publicist, membru UZPR. Tel.mobil. 0729009525.

Coordonator, Grigore MÂINEA, redactor, revista „Luceafărul de Vest” Timișoara. Tel mobil; 0742221404

RUGĂM TOȚI PARTICIPANȚII A RESPECTA CONDIȚIILE PREZENTATE ÎN PROIECT!
DORIM TUTUROR MULT SUCCES!!

POEZII

Irina Lucia MIHALCA

Invazia

De ceva timp, în orașul meu, se întâmplă ceva.
În jurul clădirilor s-au înălțat schele înalte,
tot mai înalte.

Totul e analizat, măsurat, împrejmuit, verificat.
S-au tăiat copacii, s-au călcat florile,
s-au adus echipamentele,
s-au scos gardurile,
s-au instalat
în fața ferestrelor
și-a tuturor pereților.

Au început să bată, să fixeze,
să înlocuiască,
să izoleze.

Sub privirile lor, oamenii respiră,
sub privirile lor, oamenii trăiesc,

dorm, se spală, mănâncă,
iubesc...

Un spectacol
la care,
de ceva timp, asistă

.

Sunt oamenii reabilitați?

Călin Pămpărău

In memoriam,

Bunicului meu, Nichita Ponoran

Tú mirada es cual embriagadora noche,
aunque tu ser esconda un alma maquiavélica
y haces que los sentidos me abandonen
en los momentos de zozobra
pues no desees mi sufrimiento.

Mientras, te pido
¡no me ensombrezcas la vida,
sino ilumíname la muerte!

Frunzele (elegie de toamnă)

Nu mă-ntreba nimic în noaptea asta,
Nici cât e ceasul, nici ce gânduri am.
Mai bine lasă-mă să-nchid fereastra,
Să nu văd frunzele cum cad din ram...

Fă focul și preumblă-te prin casă
Fără să spui nimic, niciun cuvânt...
Vreau să mă simt la tine ca acasă,
Să nu simt frunzele cum zboară-n vânt...

Învăluită-n straie de culcare
Așază-mi-te-alături c-un ghem,
Și deapănă mereu, fără-ncetare,
Să n-aud frunzele, sub pași, cum gem...

Ferește-mă în preajma ta, de vasta
Urgie-a toamnei care bătut...
Și nu mă întreba în noaptea asta
De ce mă înspăimântă frunzele...

Radu Stanca

<https://www.facebook.com/Lumea-Poeziilor>

Sursa : <https://www.facebook.com/Lumea-Poeziilor>

ETNOGRAFIE

Pr. Romulus FRÎNCU

Marga etnografică în volum

Marga etnografică:

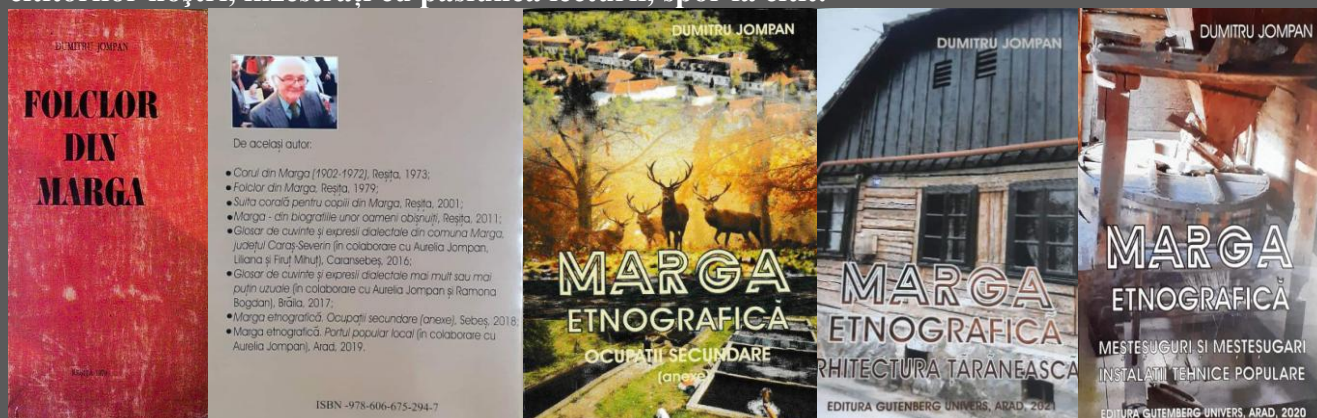
- Ocupații secundare, Sebeș, 2018;
- Portul popular local, Arad, 2019 (colaborare cu Aurelia Jompan);
- Meșteșuguri și meșteșugari. Instalații tehnice populare, Arad, 2020;
- Arhitectura țărănească, Arad, 2021;
- Folclor din Marga, Reșița, 1979.

Arhitectura țărănească este o parte importantă a etnografiei și în același timp o realizare a oamenilor care demonstrează „unitatea organică între producția materială și cea artistică, spirituală”. O clădire oarecare demonstrează iscusința meșterilor constructori și talentul lor artistic. Este ceea ce, în vremuri ancestrale, arta cu meșteșugul erau unul și același lucru.

Arhitectura a fost întotdeauna și pretutindeni condiționată de factorii geografici. De pildă, relieful și-a pus amprenta asupra tipului de sate: adunate, răsfirate sau mixte, ca și asupra locuințelor căci, una este să construiești o casă pe un teren plat și alta pe un teren în pantă. Cu al cincilea volum „Arhitectura țărănească” se încheie seria „Marga etnografică” (vezi edițiile apărute enumerate la începutul articolului - n.n.).

Autorul are convingerea că, în mare, a acoperit aria de cuprindere a aspectelor privitoare la creația materială a consătenilor săi. Că, tot ceea ce a realizat în cercetarea zămisliilor materiale („Marga etnografică”) și spirituale („Folclor din Marga”) va fi, sau nu, de folos urmașilor o va arăta factorul „durată” („timp”). Dacă, pentru cei care ne vor urma, volumele apărute nu vor prezenta un interes anume, atunci, cei dornici de cunoașterea domeniului etnologiei altor zone etno-folclorice, vor apela la cele menționate în realizarea unor studii de etnografie și folclor comparat. Volumul conține un bogat album de imagini-document și schițe ce fac din acesta un adevărat manual de arhitectură țărănească. În ADDENDA sunt cuprinse „Motivul drumului”, „Rolul banului”, „Muzeul jucăriilor muzicale”, „Jucăriile copiilor din Marga” s.a. În completarea unei „trilogii”, gândită mai demult, autorul mărturisește că îndrăznește să viseze la un volum în care să trateze detaliat variatele aspecte ale manifestărilor culturale și artistice organizate în instituțiile: Biserică, Școală, Cămin Cultural.

Așteptăm cu nerăbdare și interes apariția acestui volum. Până atunci, le adresăm, tuturor cititorilor noștri, înzestrați cu pasiunea lecturii, spor la citit!

SCRIITORI DIN BANATUL MONTAN

Ion TURNEA

SCRIITOAREA DORINA ȘOVRE, SUFLET DIN SUFLETUL SATULUI BĂNĂȚEAN

Frumusețea satului din Banatul de munte este adesea animată de oameni talentați ce transmit generațiilor următoare obiceiurile și tradițiile locurilor. Un astfel de om este și scriitoarea în grai bănățean Dorina Șovre.

Ea „s-a născut în satul Peștere, județul Caraș-Severin, în 11 mai 1955. A urmat școala elementară în localitatea natală, gimnaziul și Școala populară de Artă – secția actorie, din Reșița. A activat ca actriță și instructor la Teatrul Popular din Caransebeș. Primele versuri scrise în grai i-au fost prilejuite de un concurs al unei ediții a Festivalului literar Nichifor Mișu de la Casa de Cultură din Caransebeș, la care a participat cu poezie și a fost laureată cu premiul I. Are o mare contribuție la dezvoltarea poeziei în grai bănățean în zona Caransebeș, prin crearea și îndrumarea, împreună cu Constantin Șovre, și îndrumarea Cenaclului La Poșmândre de pe lângă Radio 11 Plus din Caransebeș. Mărturii semnificative ale eficienței activității cenacliere a Dorinei Șovre și a dăruirii sale radiofonice la emisiunea Șeasu gugulanilor de la postul de radio din Caransebeș sunt și volumele La Poșmândre, publicate, cu începere din anul 1998. Dar, desigur, impunerea Dorinei Șovre ca „poietă de frunce” s-a făcut prin propriile volume de poezie în grai bănățean. A publicat cărțile: Vă port în suflet, Editura Ionescu, Caransebeș, 1997, Dî la Săbeș la Lugoj (în colaborare cu Sorin Olariu și Ștefan Pătruț), Editura Dacia Europa Nova, Lugoj 1998, Plină-i lumea dă menuni, Ed. D.E.N. Lugoj, 1999. La acestea se adaugă prezența sa cu grupaje substanțiale de poezie în volumele La Poșmândre. A mai publicat volumele: Dor de cântec și cuvânt, Editura 385 Aurel Turcuș Mirton (Colecția „Folclor”), Timișoara, 1999, Șurubel... nițel... Catrene, fabule, parodii, Editura Ionescu, Caransebeș, 1999, Anotimpul îngerilor (poezie), Editura Junimea, Iași, 2002, Exerciții de dialog, Editura Popa's Art, Timișoara, 2002. Este cuprinsă în volumele: Toamna se numără epigramiștii... Editura Ionescu, Caransebeș, 1998, Apostrof(ații) Epigramă, Ed. Ionescu, Caransebeș, 1998. Antologia epigramei românești, 2000, Șt. Pătruț Antologia poeziei în grai, Ed. D.E.N. Lugoj, 1999. A colaborat la publicațiile: „Renașterea bănățeană”, „Vrerea”, „Orient Latin” (Timișoara), „Redeșteptarea”, „Banatul nostru” (Lugoj), „Timpul”, „Semenicul”, „Revista noastră” (Reșița), „Cuvântul libertății” (Calafat), „Cenaclul Artelor” (Caransebeș), „Epigrama”, „Tăt Bănatu-i fruncea” etc.“ (Http://brancusi.org.ro/files/2009/10/Poezie%20in%20grai%20banatean%20vol.%201.pdf)

Scriitoarea Dorina Șovre a petrecut anii copilăriei în localitatea natală Peștere, luând contact cu tradițiile și obiceiurile satului bănățean. Frumusețea satului natal, obiceiurile și tradițiile populare ale zonei au avut o contribuție în devenirea sa ca poetă.

Copil fiind, Dorina Șovre, a descoperit pasiunea pentru poezia în grai, participând la serbări, atât activ, cât și ca spectator.

Școala elementară a urmat-o în localitatea natală. Primii ani de școală au conturat temelia personalității scriitoarei în grai. Astfel pasiunea pentru poezia în grai a descoperit-o încă din copilărie.

Obținerea Premiul I în cadrul Festivalului literar Nichifor Mișu de la Casa de Cultură din Caransebeș cu primele versuri scrise în grai de dânsa a adus în viața scriitoarei împlinire sufletească. Acesta a fost primul pas făcut de ea cu încredere în lumea tainică a artei cuvântului.

Poeziile Dorinei Șovre creionează tradiții și obiceiuri ale satului bănățean, evocă chipul celor care i-au fost lumină călăuzitoare în viață, ca de exemplu, mama. Mesajul lor este de a păstra cu sfințenie valorile spirituale moștenite de la înaintași.

Este greu să raportăm lumea de astăzi la poezia în grai datorită contactului cu tot ceea ce este nou însă nostalgia anilor petrecuți de fiecare la țară, în căsuța bunicilor, în momentele de liniște sufletească îndeamnă cu siguranță pe fiecare să mai guste din frumusețea graiului, obiceiurilor și tradițiilor din străbuni, să-și încălzească sufletul cu lumina adevărată de odinioară.

Scriitoarea Dorina Șovre va rămâne mereu o stea pe cerul satului bănățean.

DIDACTICA

MÎȚU SIMONAPETRONELA

SUBIECTUL

Subiectul este partea principală de propoziție despre care se spune ceva cu ajutorul predicatului.

Răspunde la întrebările «**cine?**», «**ce?**»

Subiectul gramatical arată cine este autorul acțiunii.

Felul subiectului

A. **Subiect Exprimat** —> apare în propoziție.

1 Simplu: S-a ivit o fată.

2 Multiplu: Gheorghe, Ion și Pătru la coasă au plecat, zise Măriuca.

Subiectul poate să fie exprimat prin:

1. **substantiv** comun în cazul nominativ ex. Caietul e pe masă.

2. substantiv propriu ex. Ion citește.

3. **pronume** ex. Unii citesc. (pron. nehot.)

4. **numeral** ex. Amândoi citesc. (numeral cardinal colectiv)

5. **formă verbală nepersonală** ex. A citi e plăcut. (infinitiv).

6. **locuțiune subst.** ex. Aducerile aminte îl năpădesc.

7. **interjecție** ex. Pic-pic se aude.

B. **Subiect neexprimat** —> nu apare în propoziție.

1 **inclus** – verbul este la persoana I și a II-a. Ex. Mă gândesc la ea. (cine? Eu)

2 **subînțeles** – verbul este la persoana a III-a. Ex. A fost la film. (cine? El)

C. **Subiect nedeterminat** —> nu se poate preciza persoana. **Apare în construcții impersonale.** Ex. S-a comunicat la radio.

Subiectul nu se desparte niciodată prin virgulă de predicat și poate sta atât în fața predicatului cât și după acesta.

Potrivirea dintre subiect și predicat spre a putea realiza comunicarea logică se numește acord.

CRONICĂ LITERARĂ

Prof. Doina DRĂGAN, Timișoara, 06.10.2021

Ana-Cristina Popescu și cartea ei „Confuzii“

Înzestrată cu calitățile de excelentă profesoară, Ana-Cristina Popescu își dovedește măiestria expunerii prin scris a jocurilor de teatru pe care le manevrează minunat. Ne oferă imensul privilegiu prin informațiile aduse și înțelepciunea de a ne privi lucid, nedureros, sub specia adevărului de a ne îmbogății sufletește cu tot ce e util și frumos. Este o luptătoare devotată și pasionată pentru binele lumii românești.

„Confuzii“, Editura InfoRapArt, Galați, 2021, pe care Ana-Cristina Popescu ne-a oferit-o, are două lucrări deosebite „Ivermectină“ și „Narcisa“, lucrări de teatru urmate de CV autoarei.

Coperta o înfățișează pe autoare, cu un zâmbet frumos și cu o șuviță de păr coborâtă în jos din buclele frumos aranjate.

Pe coperta patru avem o altă fotografie (gânditoare îmi pare mie) cu ceea ce a scris: teatru, roman, proză scurtă, poezie, monografii, auxiliare didactice, antologii și volume în lucru.

Felicităm autoarea dorindu-i succes în continuare.

TEATRU

Ana-Cristina Popescu

Motto:

„Din bube, mucegaiuri și noroi
Iscaț-am frumuseți și prețuri noi.“

(Tudor Arghezi)

Ivermectină

(din volumul Confuzii / Editura InfoRapArt / 2021)

Personajele:

Chimistul
Biologul
Doamna cu andrele
Studentul
Domnișoara

Doctorul
Apicultorul
Fata de la restaurant

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Actul I

Decorul: Pavilionul unui spital de psihiatrie, câteva mese, scaune, o canapea, un fotoliu, un dulap.

Scena I

Personajele:

Chimistul

Biologul

Doamna cu andrele

Studentul

Domnișoara

Mai mulți pacienți își vedau de preocupările lor, doamna cu andrele, pierdută printre gânduri, împletea o pereche de ciorapi tolănită într-un fotoliu. Domnișoara, pe canapea, îmbrăca o păpușă. Studentul citea ceva într-o carte. Biologul, la una dintre mese, studia insectele ce le-a ținut într-o cutie. Chimistul, la o altă masă, și-a fixat privirea pe o cutie. Se auzea muzică.

(Biologul la un moment dat abandonează insectarul și se apropie de cutia de pe masa chimistului.)

Chimistul (ca trezit din somn): N-o atinge!

Biologul (uimit): Să n-o ating?

Chimistul (absent): Am spus.

Biologul (așezându-se pe un alt scaun la aceeași masă): Ce?

Chimistul: Să nu atingi.

Biologul: Ce să ating?

Chimistul: Cutia.

Biologul: Care cutie?

Chimistul: Cutia de pe masă.

Biologul: N-o ating!

Chimistul: Nu.

Biologul: Neimportant.

Chimistul: Ce ți se pare neimportant?

Biologul: Ce mi se pare?

Chimistul: Asta te întreb eu!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: Ce mă întrebi tu?

Chimistul: Ce e așa neimportant?

Biologul: A!

Chimistul: A?

Biologul: Știu.

Chimistul: Ce știi?

Biologul: E din lemn.

Chimistul: Din lemn?

Biologul: Lemn de brad.

Chimistul: Ce e din lemn?

Biologul: Cutia.

Chimistul: Firesc că din lemn.

Biologul: Putea să fie de plastic.

Chimistul: Exclus.

Biologul: De fier.

Chimistul: Nici nu se pune problema.

Biologul: De carton.

Chimistul: Banal.

Biologul: Hârtie.

Chimistul (zâmbind): Banal, banal, banal.

Biologul: Ai ceva cu hârtia și cartonul?

Chimistul: N-am nimic.

Biologul: Atunci?

Chimistul: Atunci ce?

Biologul: De ce nu o cutie din carton sau hârtie?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Cartonul și hârtia sunt rezultatul prelucrării lemnului.

Biologul: A! Da.

Chimistul: Am fost într-o zi cu studenții mei la o fabrică de prelucrarea lemnului.

Biologul: Sunteți profesor?

Chimistul: Sunt profesor de chimie, pe scurt, chimist.

Biologul: Eu sunt biolog.

Chimistul: Perfect! Ne putem completa unul pe celălalt.

Biologul: Cum?

Chimistul: De ce crezi că nu doresc o altfel de cutie, decât din lemn?

Biologul: De ce?

Chimistul: Eu te întreb pe tine! De ce?

Biologul: De ce?

Chimistul: E ... Fără cuvinte.

Biologul: Ai spus ceva.

Chimistul: Vorbeam de materialul din care e confecționat cutia.

Biologul: Ei?

Chimistul: Din lemn.

Biologul: Ce e cu lemnul?

Chimistul: E imposibil!

Biologul: Ce?

Chimistul: Lemnul! Nu înțelegi? Lemnul!

Biologul: A! Lemnul! Da. Lemnul. (parcă tresărind) Ce e cu lemnul?

Chimistul: E perfecțiune.

Biologul (răzând): Fugi de-aici! Ce perfecțiune? Ce-i piatră?

Chimistul: Nu-i piatră.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: Atunci nu-i perfecțiune.

Chimistul: Te înșeli.

Biologul: Piatra e tăria.

Chimistul: Fals! Se poate sfărâma. Poate să fie desfăcută în bucăți mici de tot până se transformă în nisip.

Biologul: A vobit chimistul din tine. Stânca tot stâncă rămâne.

Chimistul: Nisip.

Biologul: Piatră.

Chimistul: Lemnul te leagă de toate.

Biologul: Piatra.

Chimistul: Lemnul.

Biologul: Și de ce, mă rog, lemnul?

Chimistul: El este apă și foc, pământ și aer.

Biologul: Ei, nu mai spune!

Chimistul: Nu mai spun.

Biologul: Normal că nu spui, pentru că nu ai ce să spui.

Chimistul: Ba, spun!

Biologul: Spune!

Chimistul: Da, spun!

Biologul: Ce spui?

Chimistul: Până ca lemnul să îmbrace forma acestei cutii, a fost un copac falnic.

Biologul: Și ce-i cu asta?

Chimistul: Copacul a avut rădăcinile puternic înfipite în pământ. Pământul îi era casă, el îi era mamă, el îi era hrană.

Biologul: Și?

Chimistul: Și?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: Eu te întreb pe tine.

Chimistul: Da.

Biologul: Da, ce?

Chimistul: Nu era un copac oarecare, era un brad.

Biologul: Da, copacul cel veșnic verde, viața și credința.

Chimistul: E firesc, ești biolog! Cunoști!

Biologul: Ce să cunosc?

Chimistul: Despre pomi.

Biologul: Cunosc, da, cunosc!

Chimistul: Atunci trebuie să recunoști că sunt perfecți, că în ei se ascund toate elementele de care depinde viața.

Biologul: Totul până la perfecțiune.

Chimistul: Pământul în care rădăcinile au început să înoate au zămislit pomul, lemnul, gura de aer, de oxigen.

Biologul: Înțeleg că ai adunat pământul, apa, aerul în tot ceea ce e lemn, dar focul?

Chimistul (gânditor): Ce arde mai bine decât lemnul?

Biologul: Ei, asta este, se mistuie, de unde atâta perfecțiune!

Chimistul (făcând câțiva pași prin salon): Tocmai aici este misterul, să arzi, să te transformi. (privindu-l în ochi pe biolog) Pomul, pomul acela din Eden, pomul a cărui rod i-a făcut pe Adam și Eva să se transforme, să cunoască binele și răul!

Biologul (dezamăgit): Le-a adus moartea.

Domnișoara: Moartea.

Biologul (către domnișoară): Ce-ai spus?

Domnișoara: Moartea.

Doamna cu andrele: Nu știe ce spune.

Domnișoara: Ba da, știu.

Chimistul (entuziasmat): Pomul vieții!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: Ei, asta-i bună! Pomul vieții!

Doamna cu andrele: O fi dulce fructul lui.

Biologul: Cine știe ce capcană ascunde și el.

Chimistul: Nu e nicio capcană, e o enigmă. Cine dezleagă taina, e salvat. (Se aruncă pe scaun.)

Biologul: Taina, ce taină?

Studentul (ridicându-se): „Am scris un poem oblic, / O caligramă. / Cineva spunea: e o direcție / Rezolvată dincolo de ramă. / Unul râdea: e o mătură, / Vă jur că-i o mătură și atât! / Altul plângea: pomul, pomul / Cu portocale la gât! / Nu se găsea nici un semn. / Atunci Marele Plastic / A dezumflat lumea de gumilastic / Și a clădit-o din lemn.“

Biologul (uimit): Ce l-a apucat?

Studentul: E una din poeziile Ninei Cassian, „Controverse“.

Biologul: Nu-i văd rostul.

Chimistul (ridicându-se de la masă și apropiindu-se de student îl bate cu mâna peste umărul drept):
Bravo! Aici e cheia!

Biologul: Care cheie?

Chimistul: Cheia spre tainele vieții.

Biologul (zâmbind): Mă lași.

Studentul (căutând în dulap și scoțând o mătură): E-o mătură! (Aleargă cu mătura pe urmă pare să danseze cu ea, să măture.)

Chimistul (ia cutia de lemn de pe masă și o arată tuturor): E o cutie! O cutie de lemn!

Biologul: Și ce e atât de sofisticat la această cutie de lemn.

Chimistul: Este!

Biologul: Ce este?

Chimistul: Cutia poate să fie orice.

Studentul (dansând cu mătura pe podea): Orice.

Biologul: Orice, ce?

Domnișoara: Moartea!

Biologul: Ce ai fată cu moartea?

Chimistul (apropiindu-se de fată): Las-o că spune bine ce spune!

Biologul: Ce spune bine?

Chimistul: Casa din patru scânduri, tot o cutie!

Biologul: Deja e prea mult!

Chimistul: Răbdare! Toate la timpul lor!

Biologul: Nu mai înțeleg nimic sau nu mai vreau să pricep. (se cufundă în gânduri)

Chimistul: Ce faceți aici domnișoară?

Domnișoara (tresărind): Îmbrac păpușa. O pregătesc de moarte.

Chimistul: De moarte? De ce de moarte?

Domnișoara: Pe păpușa mea o cheamă Cristina. Am primit-o cadou de la mama. (începe să plângă) Nu sunt vinovată! M-am jucat!

Chimistul: De ce să fiți vinovată?

Domnișoara (trecând de la plâns la o stare de seriozitate): M-am jucat! Da, m-am jucat! Am îmbrăcat-o frumos, am pus-o într-o cutie, am săpat o groapă mică și am acoperit-o cu pământ. Am lăsat-o acolo o oră, două? Nu mai îmi amintesc exact cât timp. Oricum, mai mult de două ore nu au trecut până ce am început să sap căutând cutia. Doream să-mi salvez păpușa, s-o scot din pământ, s-o readuc la viață. (tristă) Știam că deja plânge. Ei îi era frică de întuneric. Când mama stinge lumina ne ascundeam sub plapumă amândouă. (entuziasmată) Odată ne-am ascuns sub masă. Eram prin cameră, s-a luat curentul și masa era în apropiere. (se întristează) Nu am mai găsit-o.

Chimistul: Pe cine? Când?

Domnișoara (plângând): Am căutat-o prin toate locurile unde am îngropat-o.

Chimistul: Ai îngropat-o de mai multe ori?

Domnișoara: Da.

Chimistul (uimit): Și?

Domnișoara: Am salvat-o de fiecare dată până într-o zi când n-am mai găsit-o. (plânge)

Chimistul: Poate nu ai căutat-o unde trebuie.

Domnișoara: Ba da, am căutat-o peste tot. Parcă a înghițit-o pământul.

Studentul (apropiindu-se și așezându-se pe colțul canapelei, sprijinindu-se și de coada măturii): „Altul plângea: pomul, pomul / Cu portocale la gât!“

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul (ca trezit din somn): Da, pomul! Și ce de portocale!

Biologul (tresărind): Portocale? Unde vedeți portocale?

Doamna cu andrele: Li s-a năzărit.

Chimistul (plecând spre masa unde stătea biologul și punând cutia de lemn jos): E plin de portocale!

Doamna cu andrele: Nu simt nici măcar mirosul acestor fructe deosebite.

Chimistul: E grav. Când nu mai simți mirosul lor ești la un pas de moarte.

Doamna cu andrele (revoltată): Ce vrei să spui? Că o să mor?

Biologul: Nu știe ce spune!

Chimistul: Știu! Al naibii de bine știu!

Biologul: Ce știi?

Chimistul: Soarele și portacalele!

Biologul (zâmbind): Bună asta!

Chimistul: Lumină, dragoste, culoare, arome!

Doamna cu andrele (resemnată): Nu știe ce spune!

Chimistul: Știu eu ce spun!

Studentul: „Nu se găsea niciun semn. / Atunci Marele Plastic / A dezumflat lumea de gumilastic / Și a clădit-o din lemn.“

Chimistul (entuziasmat): Aici este misterul!

Studentul (către domnișoară, abandonând mătura): Să te ajut!

Domnișoara (își trage păpușa): E păpușa mea!

Chimistul: Lăsați păpușa!

Domnișoara (strângând păpușa la piept): Nu o las! E păpușa mea!

Studentul (așezându-se bine pe canapea și întingând mâna spre păpușă): Doar te ajut!

Domnișoara (fericită): Mă ajuti să o gădesc pe Cristina?

Studentul: Da.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Domnișoara: Promiți?

Studentul: Promit!

Domnișoara (îi întinde păpușa): Să o îmbrăcăm împreună!

Chimistul (după ce a făcut câteva ture prin pavilion): Studentule!

Studentul (ce îmbrăca la rândul lui păpușa): Cine m-a strigat?

Chimistul: Mai recită-mi o dată ultimele versuri!

Studentul: Versurile?

Chimistul: Da, versurile! Ascult!

Studentul: „Nu se găsea nici un semn. / Atunci Marele Plastic / A dezumflat lumea de gumilastic / Și a clădit-o din lemn.“

Chimistul: Aici e sâmburele!

Biologul: Încetează! Ce sâmbure?

Chimistul: Da, niciun semn! Îmi amintesc de un poem, suna cam așa: „Dar deodată-un punct se mișcă... cel întâi și singur. Iată-l / Cum din chaos face mumă, iară el devine Tatăl!...”

Studentul: „Scrisoarea I“, a lui Mihai Eminescu.

Chimistul (așezându-se la masă): Da! Asta era! Punctul de plecare, acel semn care a făcut ca totul să se miște, să prindă viață! Aici este enigma!

Biologul: Care enigmă?

Chimistul (aproape fericit): Enigma lemnului!

Biologul: Mă lași!

Chimistul: Tot ce e fals, imitație, gumilastic, s-a dus, s-a dezumflat! Da, semnul, Marele Plastic!

Biologul: Marele Plastic?

Chimistul: El, El ce a făcut toată lumea dintr-un lemn!

Biologul: Cum dintr-un lemn?

Chimistul: Ți-am spus că lemnul e totul! Lemnul are în el totul! El este viață!

Biologul: Ce tot spui tu acolo? Din lut și apă a fost modelat totul.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Nu înțelegi chimia lucrurilor. Lutul și apa sunt elemente, cuvântul ce le-a animat e foc, e lumină, e viață, iar lemnul, lemnul ...

Biologul: Ce e lemnul?

Chimistul: Eternitatea!

Biologul: De când și până când?

Chimistul: Eternitatea nu are început și nici sfârșit. Lemnul este Alfa și Omega.

Biologul: Deja te-ai depărtat!

Chimistul (ridicându-se și apropiindu-se de biolog): Nu m-am depărtat deloc! Acum mă apropii!

Biologul (sărind de pe scaun speriat): De mine? De cine te apropii?

Chimistul: De adevăr!

Biologul (făcând un pas în spate): Care adevăr?

Chimistul: Stai pe loc!

Biologul: Nu vreau!

Chimistul: Am spus să stai!

Biologul: Nu vreau!

Chimistul: Stai, am spus!

Biologul: Nici mort!

Chimistul: Dacă nu stai, nu-ți pot explica!

Biologul: Ce să-mi explici?

Chimistul: Ce e cu lemnul.

Biologul: Explică-mi!

Chimistul: Dar trebuie să stai!

Biologul: Și dacă nu vreau?

Chimistul: Atunci nu-ți pot explica!

Biologul: O să stau!

Chimistul (poruncitor): Stai!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul (speriat, tremurând, cu glasul stins): Stau! Uite că stau! (aparte) Măcar de mi-ar explica odată ce e cu lemnul!

Chimistul (apropiindu-se de gulerul cămășii biologului): Îți explic imediat! Sigur că îți explic!

Biologul (cu glas plângător): Ce faci?

Chimistul (scoțând o cruciuliță de lemn de la gâtul biologului): Uite explicația!

Biologul: Crucea mea! (Încearcă să o recupereze, dar nu e lăsat de chimist.)

Chimistul: Fiecare are o cruce!

Biologul: Dă-mi crucea!

Chimistul: Nu o meriți!

Biologul: E crucea mea!

Chimistul: E o cruce aidoma altora!

Biologul: E a mea!

Chimistul: E asemenea altor cruci, nu am de unde să știu că e a ta!

Biologul: E a mea! Am încălzit-o la gâtul meu! Mă cunoaște! A devenit una cu mine!

Chimistul (zâmbind): Acum mai venim de acasă. Aproape că meriți crucea înapoi!

Biologul: Te rog, dă-mi-o!

Chimistul: Nă, nă, nă! Nu încă!

Biologul: Te rog!

Doamna cu andrele (poruncitoare): Dă-i crucea!

Chimistul: De ce i-aș da-o?

Doamna cu andrele: Pentru că e crucea lui!

Chimistul: O port și eu puțin!

Doamna cu andrele: Nu ai tu acest drept!

Chimistul: De ce nu aș avea?

Doamna cu andrele: Nu e timpul tău să porți o cruce.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Aici cred că trebuie să îți dau dreptate. Încă nu a venit timpul. Toate se fac la timpul lor.

Biologul: Și crucea mea?

Chimistul (dându-i crucea): N-ai înțeles nimic!

Biologul: Ce să înțeleg?

Chimistul: Prin cruce, prin jertfa pe lemn a Fiului Omului, gustăm din pomul cu portocale, ne îmbătăm cu aromă și lumină, facem legământ cu eternitatea! Vița de vie roditoare! Noi, mlădițele ce se adapă din seva lemnului!

Biologul (mergând spre cutia de lemn de pe masă): Nu văd ce legătură are cutia asta de lemn cu tot ceea ce am discutat până acum!

Chimistul (sărind ca ars): Nu pune mâna!

Biologul (deschizând cutia și scăpând-o îngrozit pe jos): Un vierme!

Chimistul (râzând și recuperând cutia): Da, un vierme!

Biologul: Tu ai un vierme în cutie?

Chimistul: Da, eu am un vierme în cutie, ce te minunezi atât?

Biologul: Ce faci cu viermele acela?

Chimistul: Îl hrănesc!

Biologul: Îl hrănești?

Chimistul: Da. În fiecare zi îi dau câte o bucățică de carne.

Biologul: Carne?

Chimistul: Da, carne! Ce-i drept, îi mai dau și câte o frunză.

Biologul: Frunză? De unde îi dai câte o frunză?

Chimistul: Din copacul din curte!

Biologul: Omori frunzele copacului pentru un vierme?

Chimistul: Nu le omor, le transform în regine ale jertfei pentru o cauză nobilă. Până la urmă nici nu-i prea plac frunzele. Nu cred că o să devină fluture, mai degrabă o muscă.

Biologul: De ce n-ar deveni fluture?

Chimistul: E prea banal. Ce e un fluture? Culoare! Iluzie! Parfum de flori! O dragoste de-o vară! Curcubeu! Un loc la tine în insectar!

Biologul: Și e mai bine o muscă?

Chimistul: Mai bine!

Biologul: O muscă?

Chimistul: Ce-i drept, e cam scârboasă, cam prea se dă prin toate, dar face atâția viermi prin tot ce pupă.

Biologul: Ce ai cu viermii?

Chimistul: Cum? Nu știi?

Biologul: Nu. Nu știu.

Chimistul: Nu intuiești?

Biologul: Nu intuiesc!

Chimistul: Atunci îți spun eu!

Biologul: Spune-mi!

Chimistul: Viermele! Doar viermele e învingătorul! (Se apropie de biolog și-l prinde de mână.) Ce rămâne din trupul acesta după moarte? Nimic. E hrană pentru viermi.

Biologul: Ce scârbos!

Chimistul: Scârbos, nescârbos, acesta este adevărul!

Biologul: Nu mai vreau să aud nimic. (Se retrage la insectarul lui.)

Chimistul: De ce să nu auzi?

Biologul (ținându-se de urechi și dezmiardându-se ca un copil): Nu vreau să aud! Nu vreau să aud!

Chimistul: Când eram mic visam că mănânc, pe urmă observam că alături de mine au început să se înfulece din bucatele alese și viermii. Încercam să fug din acel loc, dar nu puteam și viermii treceau de la bucatele acelea din fața mea, la propria mea carne. Vă dați seama cât de disperat mă luptam cu ei, dar ei îmi intrau în carne, mă savurau! Nu! Nu mai vreau! (Plânge!)

Doamna cu andrele (apropiindu-se de chimist): Am eu antidotul pentru viermele tău!

Chimistul: Antidotul?

Doamna cu andrele: Da, antidotul!

Chimistul: Ce antidot?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Doamna cu andrele (degajat): Un păianjen!

Chimistul (energic, revoltat): De viermele meu nu se atinge nimeni! Nimeni! M-ați auzit!

Doamna cu andrele (zâmbind): Păianjenului nu-i poți porunci!

Chimistul: Unde-i?

Doamna cu andrele: S-a ascuns!

Chimistul (punând mâna pe lucrul doamnei și începând să deșire împletitura): Unde-i?

Doamna cu andrele (zâmbind): Așa făc toți! Îi strică pânza țesută cu atâta trudă și migală, crezând că pun mâna pe el, dar el se ascunde în cel mai întunecat loc și începe să țese alte fire, alte capcane, până ce prada mușcă momeala și el își aruncă veninul și-i soarbe viața.

Chimistul (strigând): Unde este?

Doamna cu andrele: S-a ascuns!

Chimistul: S-a ascuns?

Doamna cu andrele: Da, s-a ascuns!

Chimistul: Într-un târziu își va arăta chipul!

Doamna cu andrele: Poate că da, poate că nu!

Chimistul (aruncându-se obosit în fotoliu): O să-l găsesc!

Doamna cu andrele (reluând țesătura): Doar dacă te lasă el să-l găsești.

Chimistul: O să-l găsesc!

Doamna cu andrele: Și Arachne i-a încântat pe toți cu pânza ei și a rușinat-o pe Atena. Ca drept pedeapsă a fost transformată în păianjen, să-și țese pânza prin casele oamenilor, iar aceștia să o pândească, să-i distrugă munca. Eu sunt doamna cu andrele, eu sunt țesătoarea vestită, eu sunt Arachne.

Chimistul (sărind de pe fotoliu): Cine ești tu?

Doamna cu andrele: Eu sunt păianjenul.

Chimistul (râzând): Tu? Păianjenul? Fugi de aici!

Doamna cu andrele: Da, da, alungă-mă! Toți mă alungă! Mi-ai stricat și pânza!

Chimistul: Ce zici domnul biolog? Melc sau păianjen?

Biologul: Melc!

Chimistul: Știe ce să aleagă!

Doamna cu andrele: Nu știe nimic!

Chimistul: Dar tu, domnule student, ce spui, melc sau păianjen?

Studentul: „Păianjenul și melcul“ de George Coșboc.

Chimistul: Recită! Să te audă și doamna cu andrele!

Studentul: „Melcule, mă mir de tine, / Ai o casă în spinare. / Măcar de ar fi mai mare... / Și-altceva tu n-ai nimic! / Într-o casă mititică, / Tu mereu te-ascunzi de frică! / Aaa! Dar vezi-mă pe mine, / Sunt bogat, nu sunt calic / Eu Țes pânza mea cea deasă, / La boieri și regi în casă! / O poți țese, unde-i vrea, / Tu trăiești în curți străine: / Însă eu am casa mea, / Este mică, văd eu bine, Dar sunt singur domn la mine! “

Chimistul: Deci? Ce alegi?

Studentul: Melcul! Mai încet, dar sigur, muncesc în căsuța și pentru căsuța mea!

Doamna cu andrele (tristă): Eu nu am avut o casă. Am fost dată de mică la stăpâni aspri.

Domnișoara (începe să strige): Un țânțar! Mi-a atăcat păpușa! A atacat-o pe Cristina!

Biologul (sărind) Nu-l omorâți!

Studentul: Ce să faci cu el?

Biologul: Nu aveți idee câtă informație genetică se ascunde într-un țânțar! (Se aude bâzâitul unui țânțar.)

Studentul: Informație genetică?

Biologul: Cu ce se hrănește țânțarul?

Studentul: Cu sânge.

Biologul: Exact!

Studentul: Și?

Biologul: Sângele te ajută să te informezi.

Studentul: Ai dreptate!

Biologul: Aș! L-am prins! (uitându-se în pumni) Al meu ești! (Se duce spre insectar.)

Studentul (către domnișoară): Ești bine?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Domnișoara: Nu știu ce rochiță să-i pun acum, cea verde sau cea roșie?

Studentul: Cristinei care crezi că i-ar fi plăcut?

Domnișoara: Verde. Mie mi-ar fi plăcut verde. Îți dai seama? Să simți mirosul proaspăt de iarbă, să visezi la ghiocei, să sperii la oaze de verdeață.

Studentul: Ai spus mie!

Domnișoara: Da, mie!

Studentul: Cristinei?

Domnișoara: Care Cristina?

Studentul: Păpușa!

Domnișoara: Eu sunt păpușa!

Studentul: Tu ești păpușa?

Domnișoara (entuziasmată): Eu sunt păpușa!

Studentul: Vrei să fii păpușa mea?

Domnișoara (bătând din palme): Da, vreau să fiu păpușa ta!

Studentul: Haide cu mine! (O ia de mână și o trage după el.)

Biologul: Tinerețe!

Studentul (revenind pe scenă): Totul e atât de mic, de apăsător, un petec de umbără, o limbă de pământ, o clipire de pleoape, o cutie pentru un vierme.

Biologul: Un insectar.

Studentul: Tot cutie.

Doamna cu andree: Locul în care suntem cu toții acum.

Chimistul: Tot o cutie pentru ca viermele să fie biruitorul.

Studentul: Viermele, viermele! Și el are cutia lui. Prea mult nici el nu o duce.

Biologul: Niște celule ce încearcă o metodă nouă de supraviețuire cu un alt chip, pe o altă insulă sunt viermii.

Chimistul: Ei sunt formula eternității.

Studentul: Tot ce se mărginește în ceva nu este eternitate.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Viermele nu se mărginește în nimic.

Studentul: Atunci de ce l-ai închis în acea cutie, l-ai izolat ca pe o insulă sălbatică?

Chimistul: Ca să prindă putere, să înghită totul în jur.

Studentul: Pentru că și el e mic. Dacă ar mânca tot ce e supus stricăciunii ce s-ar întâmpla, ar începe să-și devoreze propria făptură s-au usca?

Biologul: Ne învârtim în cerc și nu ajungem la niciun rezultat.

Chimistul: Pentru cu nu doriți să înțelegeți puterea viermelui.

Studentul: Totul e mărginit, tot ceea ce este stricăcios. Trebuie doar să ne adaptăm, să învățăm să supraviețuim pe insula vieții, să ne transformăm dacă e cazul pentru șirul infinit al eternității.

Chimistul: Viermele e cel care a înțeles taina. O să vedeți că el e singurul ce o să biruiască orice graniță, orice delimitare de ape.

Studentul: Crezi că viermele e răspunsul pentru a supraviețui acestui loc apăsător, acestor pereți ce ne sufocă ceas de ceas?

Chimistul: E o rezolvare.

Biologul: Nu prea cred.

Doamna cu andrele: Nu ai analizat și pierderile. Un antreprenor bun știe să facă vulcan din cutia ce i-a fost sortită.

Chimistul (studiază viermele): O să facă vulcan tot ceea ce e viață și o să devină eternitatea.

Studentul: Viermele? Un lucru atât de mic, de îngust, de neîncăpător?

Studentul (părăsind scena): De parcă ne-am petrece toți eternitatea într-o burtă de vierme. Mă duc să văd de domnișoara! Aici sunt ciudate viziuni asupra eternității.

Scena II

Personajele:

Chimistul

Biologul

Doamna cu andrele

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul (ce a fost ocupat cu viermele lui în tot acest timp): Dragostea! Studentul cred că a prins drag de domnișoara. Oare poți să biruiști și dragostea? Cât ești de puternic?

Biologul: E un ratat!

Chimistul: Cine e un ratat?

Biologul: Viermele tău e un ratat!

Chimistul: Viermele meu e cel mai puternic!

Biologul: Poți spera mult și bine! E cel mai odios, nu cel mai puternic!

Chimistul: Nu mai odios ca bidonașul tău purtător de sânge.

Biologul: E știință!

Chimistul: Ce am eu e cunoaștere!

Doamna cu andrele: Liniște! Ce se aude?

Biologul: Liniște!

Chimistul: Prea multă liniște! Când e prea multă liniște viermele lucrează în tihnă, fără zgomot.

Biologul: Dacă s-a agățat de o frunză, o să-l trădeze frunzele oricât de tăcut ar părea.

Chimistul: Când n-au fost frunzele trădătoare?

Biologul: Frunzele și pomul!

Chimistul: Niște trădătoare!

Doamna cu andrele: Cine?

Chimistul: Frunzele!

Biologul: Frunzele și omul!

Chimistul: Că bine spui!

Biologul: Ce spun bine?

Chimistul: Cum sunt frunzele așa-i și omul!

Biologul: Cum sunt?

Chimistul: Trecătoare, trădătoare! Astăzi sunt verzi de-ți fură ochii și luminează pe ramuri, iar mâine se lasă valsate de vânt sperând să guste înălțimile, dar ajung să sărute pământul.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Doamna cu andrele (înduioșată): Sărmanele frunze!

Chimistul: De ce sărmane?

Doamna cu andrele: Trăiesc atât de puțin.

Chimistul: Și speră atât de mult!

Doamna cu andrele: Cred că nici nu reușesc să deschidă ochii bine și îmbătrânesc.

Chimistul: Nu e chiar așa!

Doamna cu andrele: Ba da! E chiar așa! Până să se admire cât e de verde, cât a mai crescut, până să se certe cu o rază de soare obraznică sau cu o picătură de ploaie supărătoare, au și încărunțit de prea multă rugină, de prea multă uzură și gata.

Chimistul: Nu au învățat să ardă cu adevărat!

Biologul: Ce să ardă?

Chimistul: Să se descopere, să prindă la rândul lor rădăcini în lemnul plin de viață!

Biologul: E imposibil!

Chimistul: Frunzelor de brad nu le este imposibil! Ele au descoperit eternitatea prin împărtășirea cu lemnul.

Biologul: De înțepate ce sunt!

Chimistul: Sunt așa cum trebuie să fie!

Biologul: Cum?

Chimistul: Cu mintea ascuțită și sufletul drept!

Biologul: Și vrei să spui că frunzele rotunjoare sunt mai sărace cu duhul?

Chimistul: Mai au mult până să ajungă la plenitudine!

Doamna cu andrele: Așa le este dat! Astăzi cu toții suntem în primăvara vieții, iar în iarnă valsăm cu prințesa gheții și împietrim pentru eternitate! Frunzele sunt ca noi, gustă cele patru anotimpuri, copilăria, tinerețea, bătrânețea și receala descompunerii.

Biologul: Descompunerii?

Doamna cu andrele: Iarna e atâta umiditate, încât ne pierdem culorile, pe urmă înghețăm.

Biologul: Împietrim!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Ce să împietrim? E cineva care știe să pătrundă și în trupurile de gheață, cineva ce acum e ferecat în cutia mea de lemn, o vietate mică, urâtă, un parazit.

Biologul: Lasă-mă cu viermele acela! O să-i vin de hac într-o zi!

Chimistul: Asta în cazul în care nu ne vine el de hac nouă.

Doamna cu andrele: Eu cred că fiecare om are frunza lui.

Chimistul: Eu cred că fiecare vierme are omul lui.

Biologul (râzând): Cum așa?

Chimistul: Omul e ce mănâncă, deci și viermele se transformă potrivit substanțelor devorate.

Biologul: Atunci o să mănânc din ce în ce mai puțin, poate pun viermele la dietă.

Doamna cu andrele: Voi nu auziți? (ascultă) Se aud pași și glasuri!

Chimistul: Cred că e doctorul! Vine să ne mai ia o clipă din viață cu medicamentele lui ce provoacă somnul.

Doamna cu andrele: Se apropie!

Biologul (ascultând): Pare din ce în ce mai aproape.

Doamna cu andrele: Ar trebui să ne ascundem!

Biologul: Dar unde?

Doamna cu andrele: În spatele dulapului.

Biologul: Numai un păianjen s-ar ascunde în spatele dulapului!

Doamna cu andrele: Dacă aș fi o frunză m-aș ascunde după degetele unei ramuri.

Biologul: În dulap!

Chimistul (râzând): Printre borcanele cu tot felul de experimente nereușite!

Biologul: E prea riscant!

Chimistul: De ce?

Biologul: Poate ajung la rândul meu să fiu un experiment, iar dulapul să fie borcanul!

Doamna cu andrele (speriată): Se apropie! Deja îi simt acul! E atât de ascuțit! (se freacă pe braț) Mă ustură!

Chimistul: Să fugim!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: Cum să fugim?

Chimistul: Să fugim!

Doamna cu andrele: Unde să fugim din această închisoare, de pe această insulă în care dacă te-ai întors de câteva ori ajungi tot în apă?

Chimistul: Oriunde! Important este să fugim!

Biologul: De aici nu se poate fugi!

Chimistul: Să înțeleg că te-ai resemnat, te-ai împăcat cu soarta?

Biologul: M-am împăcat!

Chimistul: Atunci, degeaba mai studiezi fluturi!

Biologul: Sunt o iluzie!

Doamna cu andrele: Ce e o iluzie?

Biologul: O închipuire!

Chimistul: Și ești mulțumit cu himerele tale?

Biologul: Ajută!

Doamna cu andrele: Vreau și eu o himeră!

Biologul: E suficient să închizi ochii și să te lași purtat în lumea culorilor, a parfumurilor, a fluturilor. Poți să zbori și ești atât de ușor, atât de frumos, atât de fericit!

Doamna cu andrele (învârtindu-se prin pavilion): Am închis ochii și acum zbor! Pot să zbor! Nu mai trebuie să mă agăț de un fir de ață! Pot să zbor!

Chimistul: Eu propun să fugim, să fugim, să fugim, până nu e prea târziu!

Biologul: Chiar nu avem unde să fugim!

Doamna cu andrele: În salonul nostru și ne ascundem.

Chimistul: Să fugim!

Biologul: Să fugim!

Doamna cu andrele: Da, să fugim!

(Aleargă spre a găsi o ieșire din pavilion. La un moment dat chimistul se întoarce după cutia de lemn abandonată pe masă, pe urmă o ia din nou la goană.)

Actul II

Personajele:

Chimistul

Doctorul

Apicultorul

Decorul: Salonul unui spital, două paturi, o masă, o cană cu apă, un pahar.

Scena I

Personajele:

Chimistul

Doctorul

Apicultorul

(Chimistul e așezat pe pat și răsucesce cutia de lemn. Doctorul pătrunde în salon și aduce un pacient nou. Pacientul se așază pe patul liber.)

Doctorul: Dumnealui o să fie colegul tău de cameră!

Chimistul: Dar, domnule doctor, mi-ați promis că o să rămân singur în cameră!

Doctorul: Nu mai sunt locuri libere în alte camere!

Chimistul: Puneți-l pe hol! Puteți lua și patul!

Doctorul: În camera ta e singurul loc disponibil! Pe hol e interzis să staționezi! (Toarnă apă în pahar, scoate din buzunar câteva medicamente și le dă chimistului.)

Chimistul (refuzând medicamentele): Dar mi-ați promis!

Doctorul (punând apa și medicamentele pe masă): Ce ți-am promis?

Chimistul: Că mă lăsați să-mi continui studiul în liniște.

Doctorul (consultându-l): Ce studiu?

Chimistul: Despre vierme.

Doctorul: Ce vierme?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Viermele meu!

Doctorul: Viermele tău?

Chimistul: Viermele din cutia de lemn. (Arată cutia.)

Doctorul: Și-acum îl mai păstrezi?

Chimistul: Viermele e cel mai puternic! El biruiește totul! Vă dați seama ce miracol!

Doctorul: Ce miracol?

Chimistul: Un om în burta unui vierme!

Doctorul (schițând o grimasă): Viermele? Burtă?

Chimistul: E atât de mic și totuși atât de mare!

Doctorul (calm): Cine?

Chimistul: Viermele!

Doctorul (hotărât): Trebuie să iei medicamentele!

Chimistul: Nu-mi fac bine! O să adorm la scurt timp după ce le iau!

Doctorul (întinzându-i medicamentele): Ai nevoie de odihnă!

Chimistul: Poate! (Ia medicamentele.)

Doctorul: Vă las, ca să vă odihniți! O să vă mai ascult frământările în altă zi! (Pleacă.)

Scena II

Personajele:

Chimistul

Apicultorul

Chimistul: Așa face în fiecare zi, vine, te îndoapă cu medicamente și pleacă. Nu are timp el de frământările noastre!

(apropiindu-se de noul coleg ce căuta ceva într-o cutie ce a adus-o cu el și așezat-o pe pat) Ce cauți?

Apicultorul (căutând și întorcând lucrurile din cutie): Aveam un medicament!

Chimistul: Medicament?

Apicultorul: Da, un medicament!

Chimistul: La ce-ți trebuie?

Apicultorul: E vital!

Chimistul: Îți dau medicamente în spital, nu ai nevoie să-ți cauți medicamente personale.

Apicultorul: Acesta e unic. Nu mi-l poate da spitalul. Dacă mă aflu într-un loc pustiu, izolat, întunecat și am acest medicament unic cu mine sunt salvat.

Chimistul: Ce fel de medicament?

Apicultorul: L-am folosit să-mi salvez albinele când au fost bolnave.

Chimistul: Albinele?

Apicultorul: Sunt apicultor.

Chimistul: Interesant!

Apicultorul: Au ceva special albinele.

Chimistul: Ceva special?

Apicultorul: Au ceva unic, ceva ce nimeni nu poate atinge!

Chimistul: Unic? Asta n-oi mai crede!

Apicultorul: Albina e cea mai complexă ființă din univers.

Chimistul: Aici te înșeli amarnic.

Apicultorul: Ce poate să fie mai perfect decât o făptură mică ce creează opere de artă?

Chimistul: Opere de artă?

Apicultorul: Da, opere de artă, hexagoane perfecte.

Chimistul (zâmbind): Fagurii!

Apicultorul: Și aurul acela dulce ...

Chimistul: Îți place mierea?

Apicultorul: Nu neapărat, dar e cel mai bun medicament și aliment.

Chimistul: Este, nimic de spus!

Apicultorul: Atunci îmi dai dreptate?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Să-ți dau dreptate?

Apicultorul: Albina este perfecțiunea!

Chimistul: Viermele!

Apicultorul: Viermele ai spus?

Chimistul: Viermele!

Apicultorul: Ce legătură are viermele cu albina?

Chimistul: Nicio legătură.

Apicultorul (răsturnând conținutul cutiei în pat): Atunci?

Chimistul: Albina ta nu e la fel de puternică ca viermele meu.

Aăicultorul: Albina mea e cea mai puternică și curajoasă făptură de pe pământ, fără ea viața s-ar stinge treptat, plantele ar dispărea treptat și după ele omul însetat după oxigen.

Chimistul: Viermele e cel care se înfruptă din ospățul final.

Apicultorul: Albina e cea mai înțeleaptă. Nu va apuca viermele acesta să guste ospățul. Nu-i este dat acest lucru.

Chimistul: Nu trebuie să-i fie dat, își face singur partea.

Apicultorul: Nu are cum. E prea prost și prea lacom.

Chimistul: Viermele meu nu-i prost deloc.

Apicultorul: Se lasă călăuzit de lăcomia îmbuibării.

Chimistul: L-ai jignit! Să știi că se va răzbuna!

Apicultorul: Răzbunarea e arma celor puțini la minte, iar viermele tău nu are așa ceva.

Chimistul: Și albina ta perfectă crezi că e înțeleaptă?

Apicultorul: Incomparabil!

Chimistul: Albina?

Apicultorul: Eu cred că albina a fost de la începutul lumii, a stat într-un colț și a ajutat la lucrurile cele mai sofisticate.

Chimistul: Nu-mi plac albinele! Cum să-mi vindece albinele mie rana?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Apicultorul: Mierea lor vindecă, lăptişorul de matcă te întăreşte, polenul te poartă într-o lume paradisiacă.

Chimistul: Dar rana mea nu se lasă vindecată! E rană făcută de vierme. Viermele e atât de puternic, te sfâşie pe interior, îşi mai scoate din când în când capul şi apoi iar te găureşte.

Apicultorul: O să se vindece! O să torn peste ea venin de albine şi viermele o să plece!

Chimistul (ferindu-se) : Nu vreau.

Apicultorul: O picătură e de ajuns şi o să fie bine.

Chimistul (agitat) Ştii, am citit! E un student aici. I-am cerut o carte şi am citit.

Apicultorul: Ai citit?

Chimistul: Da. Am citit. Spunea cam aşa ... Să-mi aduc aminte!

Apicultorul: Ce spunea?

Chimistul: Matei Vişniec spunea.

Apicultorul: Am auzit de el când am fost la teatru.

Chimistul: Spunea!

Apicultorul: Ce spunea?

Chimistul: „Nu vedeţi că rana mea este o oglindă? O rană care se goleşte de sânge nu poate să fie o oglindă.“

Apicultorul: O să se vindece rana ta.

Chimistul: Dar nu vreau. De ce toţi care trec pe lângă mine vor să-mi vindece rana făcută de viermele meu? Mai bine aţi privi în rana mea ca într-o oglindă şi l-aţi zări pe el, pe cel care-şi arată colţii şi roade.

Apicultorul: Are colţi?

Chimistul: Mari!

Apicultorul: Cât de mari?

Chimistul: Fără sfârşit.

Apicultorul: Atât e de nesătul viermele tău?

Chimistul: Viermele acesta e cel ce mă roade, cel care mă frământă, cel care îmi dă un sens.

Apicultorul: Aiurea!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimitul: Eu și viermele ne-am contopit, am devenit unul și același. Nici măcar nu mai sângerează rana ce mi-a făcut-o când mi-a gustat carnea moale. (privind în cutie) Îl privesc și mă văd pe mine în el, atât de mic, după zile și nopți de trudă.

Apicultorul (fericit): Am găsit ce căutam!

Chimistul: Ce cauți?

Apicultorul: Substanța aceasta miraculoasă.

Chimistul: Pentru ce-i bună?

Apicultorul: Am stropit cu această substanță cuibul albinelor și le-am salvat. (fericit) Îți vine să crezi? Le-am salvat!

Chimistul: Pe cine?

Apicultorul: Pe albine.

Chimistul: Și viermele meu a fost cam trist în ultimul timp. Crezi că are nevoie și el de substanța miraculoasă ce a salvat albinele?

Apicultorul (zâmbind): De ivermectină?

Chimistul: Așa cum îi spui.

Apicultorul: Ivermectină.

Chimistul: Crezi că are nevoie?

Apicultorul (serios): Cu siguranță are nevoie.

Chimistul: Îmi poți da și mie câteva picături din substanța aceea, ivermectină? Sunt scumpe?

Apicultorul: Sunt foarte scumpe, dar pentru un prieten nou, merită să faci un sacrificiu. (Scoate o sticlă cu ivermectină.)

Chimistul: Le punem în cutia de lemn?

Apicultorul: Ce să punem?

Chimistul: Picăturile.

Apicultorul: Desigur.

Chimistul: De câte picături crezi că este nevoie?

Apicultorul: Trei, patru, picături cred că sunt suficiente!

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Chimistul: Le pui tu?

Apicultorul: Nu. Ia tu sticluța și numără patru picături.

Chimistul: Patru?

Apicultorul: Da, patru!

Chimistul: Bine! (Pune patru picături.) Una, două, trei, patru.

Apicultorul: Acum închide cutia! O să-și facă efectul imediat.

Chimistul (fericit): Viermele meu o să fie mai vesel și mai puternic.

Apicultorul: Negreșit!

Chimistul: Îți mulțumesc prietene! Nici nu știu cum m-aș putea revanșa.

Apicultorul (zâmbind): Important este că ești tu fericit.

Chimistul: N-ai idee ce fericit sunt.

(Un moment e liniște.)

Chimistul: Crezi că mă pot uita ce face viermele meu?

Apicultorul: Mai așteaptă puțin.

Chimistul: Mai aștept.

(După alte câteva momente.)

Chimistul (nerăbdător ca un copil): Mai trebuie să aștept mult?

Apicultorul: Încă puțin ca efectul să fie sigur.

Chimistul (aprobator): Da, da, să fie sigur! (după o clipă de pauză, entuziasmat) Și-o să se ivească din cutie un vierme vesel pregătit să sfâșie orice.

Apicultorul: Poți s-o deschizi!

Chimistul: Chiar pot?

Apicultorul (îndemnându-l). Da! Deschide-o!

(Chimistul deschide cutia, se albește la față, o scapă pe jos, cade în genunchi lângă viermele desfigurat, plânge.)

Chimistul: Nu! Doamne, nu! S-a sfârșit tot! Nu înțeleg ce s-a întâmplat! (plânge cu sughițuri) Era tot ce am năzuit!

Apicultorul (aparte): Idolul!

Chimistul (ridicându-se, se duce la colegul de cameră, îl apucă de haină, îl pune lângă el jos): Fă ceva! Ce-ai putea să faci?

Apicultorul (neafectat): Nimic.

Chimistul: Cum nimic?

Apicultorul: Nimic!

Chimistul (privindu-l în ochi): Nu mi-ai dat tu substanța aceea, cum îi spuneai, da, ivermectină?

Apicultorul: Ți-am dat-o, și?

Chimistul: Acum dai înapoi, te sustragi de la răspundere?

Apicultorul: Nu dau înapoi! Niciodată nu m-am dat la o parte din fața faptelor mele.

Chimistul (disperat): Atunci fă ceva!

Apicultorul: Nu am ce să fac!

Chimistul: Cum nu ai ce să faci?

Apicultorul: Nu am.

Chimistul: Nu ai adus tu substanța aceea?

Apicultorul: Eu am adus-o.

Chimistul: Nu ai spus tu că a făcut bine albinelor?

Apicultorul: A făcut.

Chimistul (din ce în ce mai disperat): Ce bine a făcut? Eu văd că a făcut numai rău.

Apicultorul: Ivermectină este o substanță antiparazitară.

Chimistul (ca trezit dintr-un vis urât): Antiparazitară?

Apicultorul: Antiparazitară.

Chimistul: Omoară viermii?

Apicultorul: Omoară și viermii.

Chimistul: Și tu m-ai lăsat să pun picături în cutia viermelui meu?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Apicultorul: Tu cu mâna ta le-ai pus, eu nu te-am obligat.

Chimistul (văitându-se privind spre viermele mort): Te-am omorât! Cu mâna mea te-am omorât.

Apicultorul (apropiindu-se de patul lui): Măcar ai înțeles că și viermii mor, nu sunt atât de puternici.

Chimistul: Ai făcut-o intenționat! Te omor!

Apicultorul: Liniștește-te! Viermele tău e într-o lume mai bună și mai frumoasă.

(Chimistul se repede la apicultor, se luptă cu el, dar acesta scapă din mâinile lui și fuge din salon urmat de agresor.)

Actul III

Personajele:

Chimistul

Biologul

Doamna cu andrele

Studentul

Domnișoara

Doctorul

Apicultorul

Fata de la restaurant

Decorul: În planul din dreapta spate o scenă, în planul din stânga spate un minibar, în planul din față câteva mese. O fată cu o mască pe chip pregătește câteva cocktailuri. La o masă, medicul, privește dansul sălbatic al celor de pe scenă, sorbind din când în când cafea. Dansatorii părăsesc la un moment dat scena și se pierd printre mese. Fata de la restaurant se apropie de mesele unde dansatorii s-au așezat și îi servește cu băuturile proaspăt pregătite.

Fata de la restaurant: Specificul restaurantului nostru este cu mască, dar acum vă puteți da masca jos și servi cocktailurile. Dansul vostru a fost minunat! V-ați dezlănțuit, v-ați eliberat de tot ceea ce vă macină.

Chimistul (către apicultor): Și totuși nu te-am iertat pentru ce a trebuit să pățească viermele meu.

Apicultorul: O să înțelegi tu mai multe cu timpul.

Chimistul: Am înțeles prea multe deja.

Studentul: Mereu e loc de mai bine.

Domnișora (punându-și zâmbitoare capul pe umărul studentului): Eu sunt Cristina, nu?

Studentul (alintând-o): Taci! Acum porți o mască!

Domnișoara: Am dat-o jos!

Studentul: Toți de aici ne ascundem în spatele unei măști. E un joc. Cine nu respectă regulile jocului, pierde. Vrei să pierzi jocul?

Domnișoara: Nu. Eu vreau să câștig jocul!

Studentul: Jocul nostru este să ne ascundem, ne punem o mască care să ne rupă de tot ceea ce e dincolo de ea. Noi suntem aici. Afară e o altă lume, o lume ce nu ne cunoaște, nu ne înțelege, ne privește prin mască. Înțelegi?

Domnișoara (nedumerită): Înțeleg!

Studentul: Nici noi nu-i înțelegem pe ei.

Domnișoara (cântat): Nu-i înțelegem, la, la, la, la!

Biologul: Nu mai stresa fata!

Studentul: Doar îi explic.

Doamna cu andrele: Unele lucruri sunt greu de înțeles.

(Fiecare își savurează băutura. Fata de la restaurant după ce a terminat de aranjat niște pahare se apropie de masa doctorului.)

Fata de la restaurant: Vă mai pot servi cu ceva?

Doctorul: Cu o fată fără mască!

Apicultorul (zâmbind): Doctorul nostru dorește să vadă fața fetei!

Fata de la restaurant (către cei de la mese): Îmi pare rău, domnilor, specificul restaurantului la care lucrez este cu mască.

Chimistul: Vrei să spui că și noi ar trebui să purtăm mască?

Fata de la restaurant: Nu. Maska este obligatorie doar pentru angajații restaurantului. (ironic) Clienții sunt liberi să poarte sau să nu poarte mască.

Apicultorul: Și vin mulți clienți la restaurantul ce se află sub semnul măștii?

Fata de la restaurant: Suntem noi pe piață, așadar sunteți primii clienți!

Biologul: Ce veste bună! Atunci băutura e din partea casei, nu?

Fata de la restaurant: Desigur!

Chimistul: Eu zic să-ți dai și dumneata masca jos, să ne cunoaștem mai bine!

Fata de la restaurant: V-am spus că nu se poate!

Chimistul: Dar noi nu purtăm mască, domnișoară!

Fata de la restaurant: Poate o purtați atât de des, încât nu o mai observați.

Doamna cu andrele (cu fața încrâncenată de durere): Îmi aduci te rog un pahar cu apă! Nu știu, a început să mă supere stomacul.

(Fata de la restaurant se duce după un pahar de apă și-l aduce doamnei. Între timp apicultorul îi face observații)

Apicultorul (către doamna cu andrele): Nu e bine să fii lacom, să aduni prea multe, să îndeplinești fără odihnă, să mănânci și să bei fără cugetare, mai trebuie să lași și la alții, că nu toate fructele dulci sunt sănătoase și nu poți să aduni tot ceea ce e frumos în lume doar pentru tine. Chimistul nostru știe ce a pățit când s-a lăcomit să ofere substanța miraculoasă neprețuitului vierme. Trebuie să fii cumpătat în cutia ta pentru a putea avea și suficient oxigen necesar supraviețuirii. Când e totul tixir, rămâi fără aer.

Doamna cu andrele: Nu m-am lăcomit la nimic, poate doar la împletiturile mele. (către fata de la restaurant care i-a adus apă) Vă mulțumesc!

Fata de la restaurant: Vă simțiți mai bine?

Doamna cu andrele: Da, da, mai bine!

Fata de la restaurant (apropiindu-se de medic): Vă place cum am aranjat pavilionul, domnule doctor? Acum se vor simți și ei mai bine.

Doctorul: Da. E foarte reușit, însă atribuțiile dumneavoastră ca asistentă sunt și altele. Le-ați dat medicamentele?

Fata de la restaurant: Desigur! Erau cele pe bază de picături. Le-am pus în băutura fiecăruia.

Doctorul: Atunci ai făcut treabă bună. Am crezut că nu le-ai administrat, pentru că era neatinsă sticluța ce am scos-o din dulap și ți-am lăsat-o pe birou.

Fata de la restaurant: Au mai rămas din alte seri în altă sticluță.

Doctorul: Posibil.

Doamna cu andrele (ridicându-se de pe scaun și ghemuindu-se lângă masă): Mă doare rău, rău de tot!

Doctorul (mergând la ea să o examineze): Ce o fi pățit?

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Studentul: Uite cum se strică petrecerea!

Biologul: Nu ți-e rușine? Puțin respect pentru doamna!

(Becul din pavilion a pocnit spre disperarea celor prezenți.)

Chimistul: Suntem pe întuneric! Acesta e un semn!

Doamna cu andrele: Nu mai pot! Mă doare rău! Vreau să se facă lumină! Nu suport întunericul!

Doctorul: O să rezolv imediat cu lumina!

Domnișoara (plângând): Mi-e frică de întuneric. (un țipăt) E ceva rău sub masă! Mi-a găsit locul unde mă ascund când mi-e frică! Ajutor!

Biologul: Încetați! O să fie totul bine!

Apicultorul: Trebuie să avem răbdare.

(Se face lumină.)

Doctorul: Am reușit să rezolv cu lumina.

(Unii ieșeau de sub mese și se așezau pe scaune istoviți. Doamna cu andrele stătea rezemată de un scaun, palidă, cu ochii plini de lacrimi. Apicultorul căuta ceva pe jos cu disperare.)

Apicultorul: Le-am pierdut! De data aceasta chiar le-am pierdut!

Chimistul (râzând): Ai pierdut substanța miraculoasă?

Apicultorul: Dacă știi ceva, spune!

Chimistul: Poate că știu, poate că nu!

Apicultorul (alergând spre chimist și zguduindu-l): Vorbește!

Chimistul: Bine, bine! Vorbesc! (amețit ca un om turmentat face câțiva pași în spate, apoi lateral) Parcă se învâрте totul cu mine.

Apicultorul: Spune!

Chimistul: Le-am pus fetei de la restaurant în poșetă ca să mă răzbun pe tine.

Apicultorul: Domnișoră, în poșeta dumneavoastră este un flacon cu niște picături!

Fata de la restaurant (deschide speriată poșeta): De flaconul acesta vorbești?

Apicultorul: Da

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Fata de la restaurant: E gol.

Apicultorul: Observ că e gol.

Fata de la restaurant (către doctor cu lacrimi în ochi): Am crezut că este medicamentul lor.

Doctorul (către apicultor): Ce era în sticlură?

Apicultorul: Ivermectină.

Doctorul (către fată): Ai pus multe picături?

Fata de la restaurant: Multe.

Doctorul (către cei de lângă el): Ascultați-mă cu atenție! Voi ați primit în seara acesta un medicament nou ce o să vă ajute să fiți fericiți, foarte fericiți. La început poate o să vă doară puțin prezența lui în organism ca pe doamna cu andrele, pe urmă o să vă obișnuiți, o să adormiți, o să visați și o să puteți călători în voie peste tot, puteți avea tot ce v-ați dorit vreodată, trebuie doar să credeți acest lucru. O să ajungeți într-o lume mai bună. O să vă transformați! O să fiți foarte fericiți! O să evadați din carapacea ce v-a ținut prizonieri și o să vă puteți bucura de infinite mări și insule. Terra o să fie mică pe lângă ce veți pute voi cuceri în călăria voastră. O să urcați spre infinit și o să vă contopiți cu el.

Apicultorul (se apropie de doamna cu andrele, o atinge, pe urmă speriat): Nu mai mișcă!

Doctorul (îl ia de acolo): A adormit. Doamna a adormit și visează. A evadat dintr-o lume cu mască spre locuri cu flori și verdeață.

Domnișoara: Sunt și palmieri acolo?

Doctorul: Sunt și palmieri. Acolo e tot ce nu ați avut în această viață.

Studentul: Medicamentul e sigur sau acum îl testează prima dată cei ce l-au descoperit?

Biologul: Vrei să spui că îl testează pe noi?

Studentul: Cam așa ceva.

Apicultorul: Știu ce medicament este. Intuiesc. Nu e nou. E vechi.

Doctorul: Taci!

Apicultorul: Doctorul are dreptate. În sfârșit vom putea avea tot ceea ce ne-am dorit vreodată. Ne vom transforma cu adevărat și vom fi foarte fericiți.

Doctorul (către apicultor): Mulțumesc!

Apicultorul (către fata de la restaurant): Câte picături?

Fata de la restaurant (simțindu-se vinovată): Multe, nu mai știu.

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 3 (23) / 2021

Biologul: A început să mă doară și pe mine stomacul!

Studentul (către doctor): Domnișoara nu mai răspunde!

Doctorul: Las-o să doarmă?

Chimistul: Durează mult până își va face efectul?

Apicultorul: Nu! Fii pe pace! Totul se va termina foarte curând. (după o clipă de tăcere) Doare rău, nu credeam să doară așa de rău.

Doctorul (aparte) Când te despați de viață cum să nu doară, chiar dacă ai fost ascuns sub o mască de ochii aprigi ai lumii, tot doare.

(Se face întuneric câteva momente. Doctorul și fata de la restaurant, pe jos, stau cu spatele lipit unul de altul.

Fata de la restaurant: Ce s-a întâmplat cu ei?

Doctorul: Privește-i! Au adormit!

Fata de la restaurant: Chiar au adormit?

Doctorul: Au adormit și sunt atât de fericiți.

Fata de la restaurant: Și cu noi ce o să se întâmple?

Doctorul: O să rămânem în același loc strâmt ce pare câteodată infinit și o să așteptăm să ajungă aici alți oameni și alte măști.

